

— Vrlo rado, vrlo rado — ponovi Bovini ustajući. — Ti, moj Marko, meni činiš uslugu, a ne ja tebi.

— Dobro, Alfonso moj predragi. Istrusimo još kapljicu prije nego li se rastanemo, jer vidim da se spremaš na brod. Živio, Alfonso, i da se sastanemo opet čim prije!

— Hvala, od srca ti hvala, prijatelju! To želim i ja. Onu dvojicu samo ti pošalji.

— Poslat ću ili jednoga ili dvojicu. Moguće već sutra.

— Kakvo sutra! Reci danas. Znaš da je ponoć minula!

— Zbilja! Nisam ni primijetio. U društvu takova prijatelja vrijeme leti!

— Laku noć, Marko!

— Alfonso, laku noć, i sretan ti put na galiju!

Međutim, dok su se prijatelji opraštali, Barbarigovi su sluge napalili fenjere, da isprate na obalu nadkomesa Alfonsa Bovini. Naručeni čamac čekao je već dugo kod maloga mula.

IX.

SPAS!

Na zapad gradu Splitu, zatvarajući s jedne strane ubavi kaštelanski zaliv, podiže se brdo Marjan, kao pravi pravcati poluotok. Na tom su brdu dva glavna vrha, s kojih se uživaju najveličanstveniji vidici. S prvoga, istočnoga vrha, vidiš cijeli Split, s brojnim zvonnicima, prostranom obalom i lijepom lukom, koju je koncem šestnaestoga stoljeća zatvarao čedni lukobran, dočim je danas velika splitska luka često preuska za pomorski promet. U doba jedrenjaka, osobiti je utisak pravila šuma njihovih jarbola, djelomice pred južnim zidom Dioklecijanove palače, a djelomice pred samostanom i crkvom franjevačkih trećoreda, u kojoj snivaju vječni san mnogi zaslužni sinovi grada Splita.

S drugoga, zapadnoga vrha brda Marjana, a taj se penje na više od istočnoga, vidik je jednako veličanstven i mnogo dalji, jer obuhvaća cijeli kraj, koji se stere od Biokova nad Makarskom s jedne, pa još dalje od grada Trogira s druge strane. Klisu u jugo-istok protegao se goli Mosor s krasnim dolinicama, gdje no su se prostrla znamenita Poljica, hrvatska Andora, prastara općina od devetnaest sela. Ta su sela, sve do godine 1806., kad je Dalmacija s Kvarnerskim oto-